

Scénář – Václav Kuželka

Honza: Pan Václav Kuželka se narodil roku 1948 v Česko-německém pohraničí, kde vyrůstal a prožil své mládí.

Pamětník: Pocházím ze západočeského kraje, z města Tachova. V době, kdy já jsem vyrůstal, tak byl hluboký socialismus. A v té době bylo kousek za náma za Tachovem pásmo, kam nikdo nesměl. My jsme byli bramborářská oblast a já jsem v podstatě žil velice snadným životem.

Martin: Při studiu na gymnáziu si začal skrze své učitele uvědomovat, že existuje více úhlů pohledu, než prezentovala tehdy všemocná komunistická strana.

Pamětník: Měli jsme tam paní, která nás učila češtinu, ruštinu. Do dneška si pamatuji, jak se jmenovala, paní Čelikovská. No a ta najednou nám přinesla do třídy Literární noviny. My jsme z domova znaly všichni jenom Rudé právo. Někteří takoví ti odvážlivci si kupovali Lidovou demokracii.

Poprvé vlastně nám začali otevírat oči ti naši profesoři na tom našem gymnáziu. Jednak jsme viděli, že Rudé právo psalo tohle, ale Čelikovská, která přinesla Literární noviny, nám přečetla o stejné události z Literárních novin. My jsme najednou koukali, že se to dá interpretovat i jiným způsobem. Prostě pro nás mladý lidi v tom vašem věku, to bylo prostě něco úžasného.

Martin: Řada lidí žijících v těsně poválečné době hleděla na komunistickou stranu jako na neomylnou a oddaně jí věřila. Výjimkou nebylo ani nejbližší okolí pana Kuželky.

Pamětník: Vůbec jsme nevěděli, věděli jsme o procesech, ale to jsme jenom tak zaslechli. Víím, že táta přede mnou schovával knížku, která se jmenovala „Proces se Slánským“. Já jsem si to jednou našel, na půdě jsem viděl, že táta tam má něco. Chtěl jsem se s tím o tom bavit, ale on se se mnou o tom nechtěl bavit. Protože prostě pro něho to bylo něco, čemu se zdráhal uvěřit, že zaprvé nechtělo se mu věřit, že prostě ty

procesy byly tak zmanipulovaný, že ani on, prostý člověk tomu nevěřil. Že by ty lidi na sebe říkali „Jsem agentem západních rozvědek a tady jsem chtěl škodit“ atd. A teď na mikrofon před velkými auditorii. Prostě ten táta to nepřijal. Nechtěl si připustit, že ta strana dělá takové chyby, že by si pověsila svého předsedu. Tomu nechtěl prostě uvěřit, takže to vyřešil tak, že to odložil.

Tadeáš: Pan Kuželka vystudoval chemii a začal se věnovat sklu. Rozhodl se naučit cizí jazyk a vycestovat do zahraničních skláren. Ovšem i tady hrálo roli jeho politické přesvědčení a místo Evropy navštívil vzdálenou Nigérii.

Pamětník: Tak jsem teda se sebral a odjel jsem do Prahy na Polytechnu a tam mi tykali: „Co bys sis přál, soudruhu?“ Já jsem říkal: „No, chtěl bych jít dělat někam ven, do nějaké sklárny ven, abych se naučil jazyk“ A oni odpoví: „No a kam bys sis představoval, soudruhu?“ Si říkám, tak mám malý děti, potřeboval bych, aby to bylo blízko, tak třeba do Anglie. Tam bych si našel někde nějakou sklárnu. A oni říkají: „No a soudruhu, ty jsi v kádrových rezervách?“ Já jsem nevěděl, co to vůbec je. „Soudruhu, seš ty vůbec ve straně? Jo soudruhu, tak takhle ne. Do Anglie jezdí jiní soudruzi“.

Jirka: V současnosti se pan Kuželka věnuje hlavně modré lazuře, která je jeho dlouhodobým cílem. Po vzoru uznávaného Bedřicha Egermanna takto znovuobjevil také velmi žádanou červenou lazuru nebo lithyalin. Díky vynalézavosti a houževnatosti, jež mají tyto dva pánové společné, by se dal pan Václav Kuželka s pokorou a obdivem nazvat novodobým Egermannem.